

Arrest

nr. 124 881 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. RODRIGUEZ Y CANTELI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2012 huwt verzoekster met dhr. M.K, van Belgische nationaliteit.

Op 13 december 2012 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote.

Op 7 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/12/2012 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): E.-C.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: Khemisset

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. De Belgische onderdaan legt een attest van invaliditeitsuitkeringen voor. Zijn gemiddelde maandelijkse uitkering bedraagt € 1050. Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bovendien blijkt uit het voorgelegde huurcontract dat de huurprijs maandelijks € 600 bedraagt, wat een zeer aanzienlijk aandeel is van de aangetoonde maandelijkse bestaansmiddelen.

Rekening houdend met de maandelijkse kosten van de referentiepersoon, het feit dat het bedrag onder het gevraagde percentage van het bedrag betreffende maatschappelijke integratie ligt en het feit dat zowel betrokkene als de referentiepersoon van het inkomen dienen te leven, kan niet vastgesteld worden dat de inkomsten van de Belgische onderdaan toereikend zijn.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

Op 20 januari 2014 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van dhr. M.K., van Belgische nationaliteit. Op 12 februari 2014 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. 4 Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

De bestreden beslissing betreft enerzijds de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat "*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("*In de mate waarin de beslissing [tot*

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 21” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 januari 2014 opnieuw een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend. Naar aanleiding van deze aanvraag is zij sinds 12 februari 2014 in het bezit van een immatriculatieattest. Dit heeft impliciet tot gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd, gelet op de gewijzigde verblijfssituatie. De Raad stelt daarom vast dat verzoekster niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tot nietigverklaring is, in de mate het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn) samen gelezen met de overwegingen 4 en 5, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, van het “*criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen*” en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“DOORDAT, de motivering van de bestreden akte gebaseerd is op het feit dat de bestaansmiddelen niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26/05/2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

TERWIJL, de wet van 15/12/1980 in artikel 42 de bevoegde administratie oplegt bij haar beoordeling een bedrag te bepalen en een behoefteanalyse te maken.

1.

Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid. (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, “het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als “één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan ”

(zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999,53-54)

Dat de zorgvuld(d)igheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feiten vinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85,946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd moet zijn op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten.

Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionaire appreciatiebevoegdheid.

Dat ze oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

3. Overwegende dat artikel 40ter, 2e lid, van de Wet van 15/12/1980 voorziet dat de Belgische onderdaan, als echtgenoot van verzoekende partij, aantoonst dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De bestaansmiddelen zijn gedefinieerd als volgt : ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met:

1° hun aard en regelmatigheid;

2° het feit of de middelen worden verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Dat deze bepaling gedeeltelijk artikel 7 van de Richtlijn 2003/86 van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Dat de richtlijn 2003/86 voorziet in haar overwegingen dat:

« (...)

(4) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd.

(5) De lidstaten passen deze richtlijn toe zonder onderscheid te maken op grond van ras, huidskleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid. »

Dus ook al bestaan er beperkingen aan de uitoefening van het recht op gezinshereniging, deze beperkingen dienen te worden gekaderd in de context van de richtlijn. Namelijk het bevoordelen van het familiaal leven, zeker tussen echtgenoten zoals in casu.

Dat bovendien de overweging in artikel 5 van de richtlijn ook bepaalt dat niet kan gediscrimineerd worden op basis van vermogen.

Dat het ook uitgesloten is een politiek toe te passen in de gezinshereniging « voor de rijken ».

4. Overwegende dat de tegenpartij gemachtigd is de aard van de inkomsten te onderzoeken, dit onderzoek dient te gebeuren in de zin van de richtlijn, zijnde in het bevoordelen van de gezinshereniging en niet in het beperken ervan.

Dat in dezelfde redenering elke beperking duidelijk opgesomd en gemotiveerd moet worden, quod non in casu.

Dat het toekomt aan verwerende partij om van de bestaansmiddelen te analyseren op het moment dat ze een beslissing neemt.

De echtgenoot van verzoekster beschikte in dit geval, volgens de bestreden beslissing, om een maandelijks bedrag van 1.050€.

5. Overwegende dat artikel 42, §1, 2e lid van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat:

«Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. »

Dat dit artikel stelt dat de minister een bedrag dient te bepalen.

Dat het dus niet volstaat in hoofde van de administratie om een algemene vaststelling of analyse te stellen over "ontoereikende" bestaansmiddelen.

Namelijk wanneer deze van oordeel is dat de Belg geen voldoende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet zij een behoefteanalyse maken van de Belg in kwestie en zijn gezin, en vervolgens bepalen welke bestaansmiddelen voor dit gezin nodig zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Dat inderdaad verweerster zich dient te informeren en daarop haar motivering dient te preciseren.

Dat de plicht tot precisering tot uiting komt door de plicht om een concrete analyse te realiseren van de situatie, en opgelegd wordt aan de tegenpartij door artikel 42 van de wet van 15/12/1980.

Dat inderdaad de omvang van de behoeften kan variëren van persoon tot persoon, zoals herhaald werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest Chakroun (arrest van 4 maart 2010, in de zaak C-578/08, § 48).

Dat echter in casu geen enkele precieze motivering gegeven werd. Daarentegen weigerde verweerster op automatische wijze verzoekster' aanvraag tot gezinshereniging na motivering "dat het bedrag onder het gevraagde percentage van het bedrag betreffende maatschappelijke integratie ligt".

Tegenpartij geeft geen precieze indicatie, maar motiveerde haar beslissing op gebrekkige wijze gelet op het voorgaande.

Dat het geciteerde artikel 42 vereist dat tegenpartij met precisie een bedrag bepaalt van de nodige bestaansmiddelen, wat niet gebeurde.

6. Overwegende dat de tegenpartij blijk geeft van een absoluut gebrek in precisie wat resulteert in een manifeste appreciatiefout in de mate dat ze geen "bedrag" bepaalt voor de "nodige bestaansmiddelen".

Dat zij bijgevolg artikel 40ter en artikel 42 van de wet van 15/12/1980 niet naleeft en daarbij ook het principe van artikel 7 van de richtlijn 2003/86, samen gelezen met de overwegingen in haar artikel 4 en 5, hernomen in het middel miskent.

Dat hier inderdaad een ernstige appreciatiefout uit voortkomt over het begrip en voorwaarde van de bestaansmiddelen die een beperking uitmaakt op het recht op gezinshereniging en een discriminatie teweegbrengt op basis van het criterium "vermogen", wat tegenstrijdig is met de voormelde overwegingen.

Dat moet geconcludeerd worden dat de gegeven formele motivering blijk geeft van een foutieve juridische redenering in rechte en in feite gelet op de voorgaande elementen.

Dat de motivering onbestaande is aangaande de bepaling van het noodzakelijke bedrag om de toereikende bestaansmiddelen te verzekeren.

Dat deze gebreken dus een schending uitmaakt van artikel 40ter, artikel 42 en ook artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en artikel 7 van de richtlijn 2003/86.

Dat er een appreciatiefout dient te worden vastgesteld die zowel de interne motivering van de akte als de formele motivering aantast.

Dat deze fouten eveneens de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schenden.

Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus eveneens geschonden is en dat de bestreden beslissing wel degelijk ernstige gevolgen kan hebben voor verzoekster.

Dat geen enkel ander motief wordt opgegeven voor de weigering van machtiging tot verblijf, en deze beslissing dan ook vernietigd moet worden.

ZODAT,

De bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van de bepalingen opgesomd in het middel en vernietigd dient te worden.

Dat het middel gegrond is.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

De Raad benadrukt nog dat het feit dat in de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf geen melding wordt gemaakt van artikel 42 van de vreemdelingenwet – een wetsartikel waarin is bepaald dat verweerder een behoefteteanalyse dient door te voeren – niet toelaat te besluiten dat deze motivering door enig gebrek is aangetast. Uit de motivering van voormelde beslissing blijkt immers afdoende dat verweerder deze verplichting is nagekomen en artikel 42 van de vreemdelingenwet vormt op zich niet de juridische grondslag voor deze beslissing.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, die *in casu* moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, § 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de echtgenote is van een Belgische man, op voorwaarde dat zij met elkaar komen samenleven, dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat haar Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot over een gemiddelde maandelijkse invaliditeitsuitkering geniet van € 1050. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Verweerder oordeelt verder dat de bestaansmiddelen niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden gesteld dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Daarenboven moet worden benadrukt dat er *in casu* geen intracommunautair aspect aanwezig is, zodat hoe dan ook niet nuttig kan worden verwezen naar voormelde richtlijn. Om deze reden zijn de beschouwingen van verzoekster omtrent de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wat betreft de richtlijn 2003/86/EG evenmin nuttig.

Het betoog van verzoekster laat aldus niet toe een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Verzoekster stelt vervolgens dat verweerder niet conform artikel 42 van de vreemdelingenwet heeft gehandeld door geen bedrag te bepalen in de beoordeling en tevens geen behoefteanalyse op te maken.

Verzoekster verliest echter uit het oog dat verweerder zich er niet toe heeft beperkt te stellen dat de bestaansmiddelen van haar echtgenoot lager liggen dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Verweerder heeft tevens, na een onderzoek van de aangetoonde bestaansmiddelen, geduid dat uit het voorgelegde huurcontract blijkt dat de huurprijs maandelijks € 600 bedraagt, *“wat een zeer aanzienlijk aandeel is van de aangetoonde maandelijkse bestaansmiddelen.”* Uit deze toelichting blijkt dat verweerder de vereiste behoefteanalyse heeft doorgevoerd. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat, rekening houdend met de maandelijkse vaste kosten van de referentiepersoon, het feit dat het bedrag onder het gevraagde percentage van het bedrag betreffende maatschappelijke integratie ligt en het feit dat zowel verzoekster als de referentiepersoon van het inkomen dienen te leven, de inkomsten van de Belgische onderdaan niet toereikend zijn. Verzoekster kan bezwaarlijk betwisten dat het bedrag van € 450 (aangetoonde inkomsten minus huur) niet de vereiste waarborg kan bieden dat verzoekster niet ten laste zal vallen van de overheden. Verweerder is uitgegaan van de feitelijke gegevens en geeft een redelijke invulling aan de uit artikel 42 van de vreemdelingenwet voortvloeiende opdracht. Verweerder heeft aldus op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat de bestaansmiddelen (die niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie), rekening houdende met de eigen behoeften (de huurprijs) en het feit dat verzoekster zowel als de referentiepersoon van het bedrag (aangetoonde inkomsten minus huur) dienen te leven, niet voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Dit motief volstaat om te voldoen aan de verplichting van de behoefteanalyse en het bepalen van de bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of van de andere door verzoekster ingeroepen beginselen wordt niet aangetoond.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt voorts dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Waar verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de aangevoerde schending niet wordt toegelicht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Onder “middel” moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarbij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt

derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN